

L. Simon László blogja - Politikai paranoia és az értelmes vita lehet?sége

2013 május 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Úgy t?nik, a tavasz a kerekasztal-beszélgetések szezonja. Május 8-án a harmadik hasonló felkérésnek tettem eleget az elmúlt b? egy hónapban, de a Heti Válasz és a Századvég áprilisi konferenciájával ellentétben ezúttal

nem a kormányoldal volt túlsúlyban,{...}

{...} hanem kétharmados ellenzéki többséggel (Hiller István, Karácsony Gergely) kellett szembenéznem, ráadásul a közönség nagy része sem a Fidesz törzsszavazóinak köréb?l került ki. Egy politikusnak azonban nem csak hazai pályán kell állnia a sarat. Maga a beszélgetés több szempontból is érdekesnek bizonyult, itt azonban arra térek ki részletesebben, miért fogadtam el egy baloldali szellemi m?hely, a Politikatörténeti Intézet meghívását.

Vajon jó-e az, ha az ellentétes politikai oldalak képvisel?i szóba állnak, s bizonyos mértékig akár még szót is értenek egymással? Magyarországon jól fejlett politikai paranoiával kell számolnunk ebben a tekintetben. Amikor ugyanezen a héten Rónai Egon meghívott Húzós cím? m?sorába, bizonyára sok baloldali néz? kisebbfajta árulásnak tekintette, hogy egy ATV-s m?sorvezet? nem a verbális megsemmisítésemre törekszik, és nem kizárólag a politikai munkásságom iránt tanúsít érdekl?dést. Ugyanígy a jobboldalon is biztosan voltak olyanok, akik rosszallással szemlélték, hogy igent mondtam az „ellenfél” csatornájának egy hosszabb, személyesebb beszélgetésre. Ezek után már csak hab a tortán, ha civilizált hangnem? vitát folytatok két ellenzéki politikussal egy baloldali rendezvényen.

Politikusként persze ezzel a faktorral is számolnom kell, mégis az a határozott véleményem, hogy az ember nem zárkózhat be a saját sz?kebb nézet- és véleményközösségébe. Hosszú távon ez még politikailag sem kifizet?d?; ha nem megyünk el a másik oldal médiumaiba, akkor azok közönsége nem fog találkozni az általunk képviselt nézetekkel, vagy legfeljebb csak politikai versenytársaink értelmezésén keresztül. Illúziókat persze nem táplálok, és nem hiszem, hogy az ATV törzsközönségét vagy a Politikatörténeti Intézet rendezvényeinek látogatóit meg tudnám gy?zni a Fidesz politikájának helyességér?l. Ha azonban egyes kérdésekben fel tudom mutatni az érem másik oldalát, és meg tudom világítani, milyen érvek szólnak egyes döntések mellett, azt már eredménynek tekintem. Egy demokratikusan választott kormányzó er? ugyanis nem mondhat le azokról sem, akik nem rá adták a voksukat, és talán soha nem is fogják; nekik is el kell mondanunk, miért tesszük azt, amit éppen teszünk.

Azt, hogy a szembenálló táborok képvisel?i id?nként a parlament falain kívül is leüljenek egymással vitatkozni, sokkal visszafogottabb és akár oldottabb hangnemben, mint azt az ülésteremben teszik, egy további szempontból is fontosnak tartom. A fentebb említett politikai paranoia ellenére nem baj, ha a választópolgárok azt látják, hogy a politikusok, még ha nem is értenek egyet számos kérdésben, legalább képesek párbeszédet folytatni egymással. Egy rendkívül megosztott, számos régi sérelmet és frusztrációt hordozó közösségben fontos újra és újra rámutatni arra, hogy a politikai nézetkülönbségb?l még nem kell annak következnie, hogy szóba sem állunk a másikkal. Különösen igaz ez a kultúra területén, ahol talán még er?sebb megosztottságot, még több – jogos vagy kevésbé jogos – sért?döttséggel szembesülhetünk. A kulturális élet „rossz közérzete” enyhíthet? lenne, ha elfogadnánk: az, hogy valakivel nem értek egyet politikai kérdésekben, még nem ok arra, hogy semmibe vegyem a m?vészi teljesítményét.

Párbeszédet, értelmes vitát persze csak azzal lehet folytatni, aki képes elfogadni egy ehhez szükséges közös minimumot. Nem véletlen, hogy a fentebb említett két ellenzéki képvisel?társammal ezt csak egy kerekasztal-beszélgetésen tudjuk megtenni, és nem az Országgy?lés Kulturális és Sajtóbizottságának ülésein. Jelenleg ugyanis van egy olyan párt a parlamentben, amelynek egyes képvisel?i nem tudják és nem is akarják elfogadni ezt a minimumot, ami nemcsak a parlamenti viták színvonalára, hanem a hazai közélet egészére is rendkívül káros hatással van. Ez ellen szintén csak akkor tehetünk valamit, ha a gyakorlatban is értelmes viták mellett tesszük le a voksunkat.

L. Simon László - http://lsimon.blog.hu/

Ajánló